

Dacă pana de curand se credea ca empatia determină contagiozitatea cascătului, un studiu recent sugerează că factorul determinant ar fi varsta persoanelor implicate.

Cascătul este un reflex întâlnit la oameni și animale deopotrivă, care constă în inhalarea aerului și întinderea timpanelor, simultan, urmate de o expirație puternică. Oamenii încep să caste încă de când se află în pantece și asociază, în general, acțiunea cu obosalea, somnul sau plăcileală.

Desi, probabil, sunt mai mulți factori care determină această reacție, nu există încă o explicație universal acceptată care să clarifice de ce cascăm.

Primele studii indicau faptul că reflexul ar fi un răspuns la nivelul crescut de dioxid de carbon din sânge, atunci când corpul are nevoie de un aport de oxigen, care ar justifica inspirația profundă, sau de eliminarea dioxidului de carbon, printr-o expirație puternică. Experimentele ulterioare au demonstrat însă, că mediile cu un nivel scăzut de dioxid de carbon sau administrarea de oxigen subiectilor nu influențează nevoie de a casca.

Cea mai recentă teorie susține că rolul cascătului ar fi termo-regulator. Mai exact, temperatura ridicată, care apare natural în condiții de obosale, suprasolicitarea sau la trecerea dintr-o stare înaltă duce la incetinirea proceselor cerebrale. Inspirăția puternică, urmată de expirație duce la racirea creierului și reglarea temperaturii. Aceasta ar fi explicația pentru care oamenii casca atunci când se trezesc și își încep ziua, trecând dintr-o stare înaltă, atunci când sunt obosiți sau înaintea unor experiențe solicitante. Experimentele dovedesc că studentii casca înaintea examenelor, la fel ca și parașutistii, înaintea salturilor. Alte explicații care ar explica de ce cascăm variază, de la dorinta de a dezmorti mușchii fetei și ai limbii, până la nevoie de a ramane în stare de alertă.

Desi contagiozitatea cascătului a fost observată din cele mai vechi timpuri, Erasmus din Rotterdam consemnând, în 1508, că "un om care casca îi determină și pe alții să cască", nu există o explicație clara a acestui fenomen. Pana de curand, se credea că factorul principal care determină contagiozitatea cascătului este empatia. Aceasta explicație este sprijinită mai ales de faptul că această reacție apare în jurul varstei de patru ani, atunci când se formează primele legături puternice și apar primele semne de empatie, dar și de faptul că cei care suferă de tulburări din spectrul autismului, care afectează capacitatea de a empatiza cu cei din jur, nu par să fie influențați de alte persoane care casca.

Un studiu publicat anul acesta pare să indice însă că factorul principal care determină contagiozitatea cascătului este varsta, nu empatia, astă cum se credea pana de curand, relatează Huffington Post. Studiul a implicat 328 de persoane care au urmat un videoclip de

trei minute în care erau prezentate persoane care cascau. 222 dintre cei care au participat la experiment au cascat cel puțin o dată în timpul clipului video, unii dintre ei cascând de pana la 15 ori. Oamenii de știință au tinut cont de gradul de obosale și de nivelul de cunoaștere și emoție al fiecaruia, dar și de varsta subiecților și au ajuns la concluzia că empatia și inteligența nu au o importanță prea mare în a determina indivizii să caste.

In schimb, mai mult de 80% dintre persoanele sub 25 de ani au cascat în mod contagios, în timp ce doar 60% dintre persoanele cu o varsta între 25 și 49 au reacționat la stimuli și abia 41% dintre cei care aveau peste 49 de ani au fost influențați. Totusi, varsta nu este factorul principal care determină contagiozitatea, aceasta fiind responsabilă pentru o diferență de doar 8% în felul în care subiecții au răspuns la stimuli. "Varsta a fost cel mai important element de predicție a reacției celor implicați, dar nici aceasta nu a fost atât de semnificativă, în ansamblu", spune Elizabeth Cirulli, autoarea studiului. "Marea majoritate a variatiilor care determină contagiozitatea subiecților a ramas neexplicată", adăuga cercetatoarea.

sursa:

www.emaramures.ro